

Košice, 30. 10. 2005

Ahoj Petra!

Aj keď už sedím v prítomí mojej izby a dychtivo hltám každé slovo z Tvojho listu, ešte stále preniká celou mojou bytosťou ten zvláštny pocit radosti. Priznám sa, že prichádza vždy vtedy, keď pomaly otváram malým žltým kľúčom dvierka schránky. Len čo za nimi zbadám žltú obálku, podlomí sa mi nohy a chce sa mi výskat'. Viem, že vnútro obálky v sebe určite ukrýva niečo krásne a zaujímavé. Viem, že je to kúsok z Teba, z Tvojho srdiečka. Aj ostatný tvoj príbeh pohladil to moje, hneď mi bolo veselšie. Vtipnú príhodu z lesa som prežívala tak, akoby som bola jej súčasťou. Verím, že sa mi podarí nasledujúce riadky napísať tak, že Ťa aj môj príbeh osloví.

Blížil sa koniec prázdnin a nový školský rok pomaly klopal na dvere, keď dohorela svieca života mojej prababky. Mala som ju veľmi rada. Bola malá a zhrbená, no jej srdiečko bolo veľké. Rozdávala vôkol seba veľa lásky a porozumenia. Všetkým nám zrazu chýbala a jej miesto v našich srdiečkach nedokáže nahradiť nikto.

Domček na dedine, v ktorom bývala, zostal prázdny a opustený. Pomaly začal chátrať a tak sa moja babka rozhodla, že ho predáme. Keď sa prihlásil prvý záujemca o kúpu, až vtedy sme si uvedomili, že musíme domček vypratáť a prababkine veci niekde uložiť.

V jedno sobotňajšie sme rýchlo nasadli do auta a vydali sme sa na cestu. Keď sme dorazili na miesto, prebudil sa u babky organizačný talent a každý dostal presne určené miesto, ktoré má upratať. Na mňa s bratom pripadla povala. Ocko nám k vonkajšiemu vikieru priložil rebrík a my sme ním ako veveričky vyhupli hore. Zrazu sa nám zdalo, že sme v krajine rozprávok. Z trémov strechy visela pavučina, na zemi ležala slama i trochu sena, napravo bolo o trém opreté veľké zrkadlo a krásna vyrezávaná komoda. Takú veru už nenájdete ani v obchode so starožitnosťami.

Otvorili sme jednu z jej zásuviek. Naspodku ležala zažltnutá fotografia. Z nej sa na nás usmieval mladý manželský pár. Vysoký ženích a ani nie po plecía mu siahajúca nevesta v krásnych krátkych

bielych šatách. Na zadnej strane bolo napísané: „To som ja, July a môj muž Albert, keď sme sa brali. Teraz bývame v malom dome v Pitsburgu. Naša adresa...”

„Babka, babka, pozri, čo sme našli,” kričal môj brat a už rýchlo schádzal dole po rebríku. „Kto je to?”, pýtal sa nedočkavo. „Hm, spomínam si, že mi mamka vraveli, vraj je to moja sesternica, ale ktovie, či je ešte medzi živými,” dodala na vysvetlenie.

Fotografiou sme boli očarení nielen my, ale aj naša mamka.

„Deti, čo keby sme im napísali? Bude to, akoby sme do fľaše na mori vložili správu a budeme čakať, či si nás teta July nájde, či sa nám ozve.” „Fantastické, fantastické,” schvaľovali sme mamkin nápad.

Aj keď sme sa vrátili domov unavení a vyčerpaní po práci, o niekoľko hodín stál na stole v obálke list a čakal na odoslanie. Úvod v ňom napísala mamka, ale každý doň prispel niekoľkými vetami o sebe. Mne sa ich podarilo napísať o niečo viac, ja totiž rada píšem. Vložili sme doň dokonca i fotografiu našej rodiny i adresu. Potom nastal dlhý čas čakania, nie dlhý ba priam nekonečný. Na list sme už takmer zabudli.

Až raz v jedno sychravé popoludnie zazvonil telefón. Jeho prerušovaný tón naznačil, že to určite nevolá niekto z nášho mesta. Ponáhľala som sa ho zodvihnúť. Ja totiž vždy musím vedieť všetko prvá. V telefóne čudne zapraskalo a na druhom konci sa ozval tichý ženský hlas so zvláštnym prízvukom: „To si ty, Zuzka, spisovateľka, vedátorka? Tu je teta July, ako sa máš?”

Nohy sa mi podlomili od prekvapenia. Nielen mne, ale takmer všetkým u nás doma. Odvtedy u nás telefón takto čudne vyzváňal raz za mesiac. Mamka i americká teta July si mali vždy čo povedať. Minulý rok k nám teta July, prababkina neter, priletela s ujom Albertom na návštevu. Aj keď im obom visí na chrbte už ôsmy krížik, vyzerajú veľmi mladistvo. Teta bola vždy doma a starala sa o svoju veľkú rodinu. Má šesť detí. Ujo Albert je bývalý pilot. V druhej svetovej vojne bojoval v Anglicku. Ani s komunikáciou sme nemali problém. Hoci už toľké roky žijú v Amerike, svoju reč nezabudli. Rozprávajú síce nárečím, ale ja im všetko rozumiem. Ved' bez nárečia by nebolo ani spisovnej slovenčiny.

Je zvláštne, že práve takáto náhoda rozšírila našu rodinu. Stratili sme prababenu, ale rozrástli sme sa o tetu July i uja Alberta s rodinou. Teraz do rodiny Knapovcov, Antalovcov, Vitézovcov pribudla i rodina Čandrovcov. Teraz sme taká rodina, ktorej korene siahaju až za oceán.

Som presvedčená, že o pár dní opäť prežijem ten nádherný pocit, keď otvorím dvierka našej schránky. Budem netrpezlivo čakať a každú minútu, hodinu či deň posúvať na hodinkách či v kalendári očami v domnienke, že čas ubehne rýchlejšie.

Maj sa fajn.

Tvoja netrpezlivá Zuzana